

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **N. V. N.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. července 2006, č. j. 56 Az 39/2006 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Výše uvedeným rozsudkem zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2006, č. j. OAM-18/LE-PA03-PA03-2006, kterým byla žádost o azyl žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zák. č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) včas kasační stížnost. V této namítal, že správní orgán porušil ve správním řízení při zjišťování skutkové podstaty ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný nerespektoval ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatel podal žádost o azyl s ohledem na režim, který panuje ve Vietnamu, kde jsou potlačována lidská práva a s ohledem na jeho osobní situaci. Má obavu z návratu, když mu hrozí pronásledování ze strany státních orgánů. Stěžovatel poukazuje na specifickou azylovou řízení a konstatuje, že tíha důkazního břemene zde nedopadá pouze na žadatele, ale je rovnoměrně rozdělena mezi žadatele o azyl a správní orgán. Správní orgán dle stěžovatele disponuje rozsáhlým aparátem, určeným k zjišťování informací relevantních pro azylové řízení. Na straně správního orgánu je, aby si pro žadatelem tvrzené skutečnosti – pokud o nich pochybuje – obstaral takové informace, které mu umožní objektivně rozhodnout. Stěžovatel upozorňuje na příručku k postupům a kritériím pro určování postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, na články č. 196 a 203. Stěžovatel namítá, že správní orgán ani krajský soud nepřihlédli ke Zprávě MZ USA o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2004 a 2005. Krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného, pokud tento stěžovateli neudělil humanitární azyl. Stěžovatel navrhl napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Zatímco úkolem krajských soudů je projednat a rozhodnout každý případ, Nejvyšší správní soud zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 s. ř. s.). K plnění jeho sjednocující role svěruje zákon Nejvyššímu správnímu soudu různé procesní nástroje, na prvním místě nepochybně rozhodování o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1 ve spojení s § 102 s. ř. s.). Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví.

Meritorním přezkumem toliko přijatelných kasačních stížností se ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob i v každém jednotlivém případě nestává méně účinnou, než v případě formálního projednání každé jednotlivé věci. Jasná, přehledná a srozumitelná judikatura totiž zvyšuje právní jistotu účastníka již před krajským soudem a správními orgány. Paušální formalizovaná spravedlnost, tedy stále nové a opakované projednávání již jednou rozhodnutého ve všech stupních soudní soustavy, vede ve svém důsledku k popření jednotlivé materiální spravedlnosti: ne všechny věci jsou stejně problematické, ne všechny věci vyžadují stejnou pozornost. Opětovné projednávání každé věci znovu na všech stupních tak může ve svém důsledku popřít samotnou spravedlnost systémem vytvářenou. Věci objektivně odlišné, s odlišným významem a důležitostí, jsou podrobeny stejnému zacházení. Taková spravedlnost navíc není ničím jiným než zbytečně vydávaným „potvrzením“, že jednou řečené stále platí, zatěžováním soudního systému dalším řízením s předem známým průběhem a výsledkem, který „přinese“ pouze neúnosnou délku řízení pro stěžovatele, a to nejen pro něho, nýbrž i pro všechna další řízení, pro něž soudní systém není a ani nemůže být kapacitně nastaven.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je navíc vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní procesní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany.

Institut přijatelnosti kasační stížnosti je snahou o rovnováhu mezi dvěma zájmy: zájmem na spravedlnosti v každém jednotlivém případě a zájmem na efektivitě působení objektivního práva. Ryze formální důraz často kladený na dosažení spravedlivého výsledku řízení (ve smyslu jeho procesní bezvadnosti) ve svých důsledcích výrazně oslabuje právní jistotu a tedy i efektivitu práva. Jak k tomu opakovaně uvedl Ústavní soud (viz např. náleze ze dne 13. 11. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 24, str. 222 - 223; obdobně též náleze ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03, Sbírka nálezů a usnesení, sv. 31, str. 149), „[...] žádný právní řád není a nemůže být z hlediska soustavy procesních prostředků k ochraně práv, jakož i z hlediska soustavy uspořádání přezkumných instancí, budován ad infinitum. Každý právní řád přináší a nutně musí přinášet i určitý počet chyb. Účelem přezkumného, resp. přezkumných řízení může být reálně takováto pochybení aproximativně

minimalizovat, a nikoliv beze zbytku odstranit. Soustava prezumných instancí je proto výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivity rozhodování a právní jistoty. Z pohledu tohoto kritéria je zavedení mimořádných opravných prostředků, čili prodlužování řízení a prolomení principu nezměnitelnosti rozhodnutí, která již nabyla právní moci, adekvátní toliko v případě důvodů výjimečných.“.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005.

V moderním právním státě je odmítána možnost neomezené volné úvahy. Při aplikaci § 104a zákona o azylu, je nezbytné ujasnit si obsah tohoto ustanovení z hlediska možností, které se správnímu orgánu nabízejí. Neurčitý právní pojem, zde představovaný „přesahem vlastních zájmů stěžovatele“ nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Zákonodárce vytváří prostor soudu, aby zhodnotil, zda konkrétní situace patří do rozsahu určitého neurčitého právního pojmu, či nikoli. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem naznačeným výše zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Je-li kasační stížnost

přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost. Je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti, ale taktéž tvrdit některý z důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s., a uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsanych výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. K tomu však v daném případě nedošlo, a proto má Nejvyšší správní soud za to, že důvod k tomu, aby kasační stížnost považoval za přijatelnou, zde chybí. Obdobně již Nejvyšší správní soud rozhodoval např. 3 Azs 23/2006, 3 Azs 128/2006, 1 Azs 13/2006 (publ. www.nssoud.cz).

Napadá-li stěžovatel závěr krajského soudu o tom, že „v řízení před správním orgánem nedošlo k žádnému porušení ustanovení o řízení a z tohoto pohledu není rozhodnutí nezákonné a žalovaný postupoval správně, když rozhodl o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu“, nemá předmětná námitka oporu ve spise, když krajský soud došel, jak je patrné ze strany č. 3 rozsudku k závěru odlišnému, a to že „správní orgán tedy celou věc správně posoudil, pokud žádost o azyl žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu“. Otázkou posouzení naplnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12 a udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu za situace, kdy je žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2005, č. j. 5 Azs 144/2005 - 66, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 29. 11. 2005, č. j. 2 Azs 465/2004 - 46, www.nssoud.cz, dle kterého, pokud v řízení o azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení zamítne žádost o udělení azylu, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v § 13 a § 14 zákona o azylu je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 citovaného zákona. Nelze tak krajskému soudu účinně vytýkat, že se nezabýval otázkou udělení humanitárního azylu, pokud podmínky pro jeho udělení nebyl povinen zkoumat ani žalovaný a předmětná námitka se tak jeví jako irelevantní. Namítá-li stěžovatel v obecné rovině nedostatečně zjištění skutkového stavu bez upřesnění konkrétního pochybení správního orgánu, kasační soud připomíná, že se otázkou rozsahu zjišťování skutkového stavu krajskými soudy zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatel v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Obdobně je tomu i v dané věci, kdy stěžovatel pouze obecně namítá, že správní orgán nezjistil řádně skutkový stav věci a rozděluje důkazní břemeno ve správním řízení dle nově platné úpravy pro správní řízení, aniž by specifikoval, jaké skutečnosti stěžovatelem v průběhu azylového řízení uvedené opomněl správní orgán posoudit, či co měl správní orgán ze své úřední povinnosti zjišťovat, aby mu o zjištěném stavu nevznikly důvodné pochybnosti. Navíc v projednávané věci, stěžovatel, jak vyplývá ze správního spisu, žádné právně relevantní důvody pro udělení azylu, ve správním řízení neuváděl. Tvrdí-li stěžovatel, že správní orgán ani krajský soud nepřihlédli k neutěšené situaci ve Vietnamu, lze odkázat na konstantní judikaturu (např. rozsudek č.j. č. j. 5 Azs 131/200 - 56 ze dne 24. 4. 2006, www.nssoud.cz), dle které stěžovatelem tvrzená neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv ve Vietnamu sama o sobě nezakládá důvod pro udělení

azylu dle ustanovení § 12 ani § 14 zákona o azylu. Právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu se jeví konkrétní situace stěžovatele.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu